

Příběhy z jižních Čech

LIPENSKO

Povídání losí babičky

Pavel Pechoušek

bambóok

Ilustrace
Zdeňka Študlarová

Pavel Pechoušek

Příběhy z jižních Čech LIPENSKO

Povídání losí babičky

Ilustrace Zdeňka Študlarová

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 6583. publikaci

Odpovědná redaktorka Magdalena Jimelová
Návrh obálky Zdeňka Študlarová
Jazyková úprava Štěpánka Poupětová
Grafická úprava a sazba Šimon Jimel
První vydání, Praha 2017
Vytiskla tiskárna FINIDR s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2017

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

ISBN 978-80-271-9769-9 (ePub)

ISBN 978-80-271-9768-2 (pdf)

ISBN 978-80-271-0440-6 (print)

OBSAH

Poli a Aldo dostanou chuť na borůvky	5
Povídání losí babičky	7
Losi zachraňují zakletého kněze	11
Mrtví Tomášové	14
Jak chtěli čerti utopit klášter ve Vyšším Brodě	16
Losíci se dozvídají, jak jsou vzácní	19
Poli a Aldo ještě neviděli klouzačku	20
Poli se topí	22
Morová bába z Černé v Pošumaví	24
O lesníkovi, který se napravil	25
Lesník se zamiluje do Lipenska	29
Losíci pomáhají Silnému Aloisovi	32
Poli a Aldo se potkávají se Zmetkem	35
Jak se Zmetek dostal do Horní Plané	37
Všichni v domě spí... ..	42
Losíci potkávají pašeráka borůvkové marmelády	45
Stromový mužik zasahuje	49
Setkání s Lipenskou matkou	52

Neviděli jste kozla?	54
Na koho se podívám, zkamení	57
Losíci mají správný směr, Mirek ne	60
Kozlové se přejedli borůvkovou marmeládou	62

POLI A ALDO DOSTANOU CHUŤ NA BORŮVKY

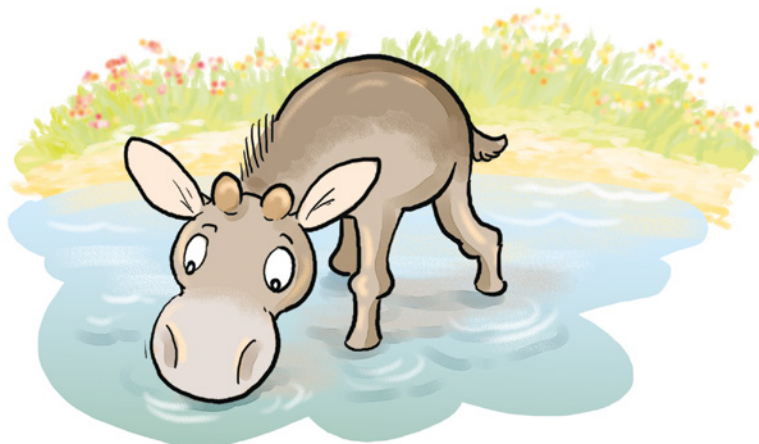
Voda, všude, kam oko dohlédne, jen samá voda. To je nádhera. Vlny a vlnky o sebe naráží, tříští se a šplouchají, tu a tam propluje kapr nebo candát, na hladině se v hustých řadách odrážejí siluety stromů z okolních břehů, které jsou pokryty zelenými lesy.

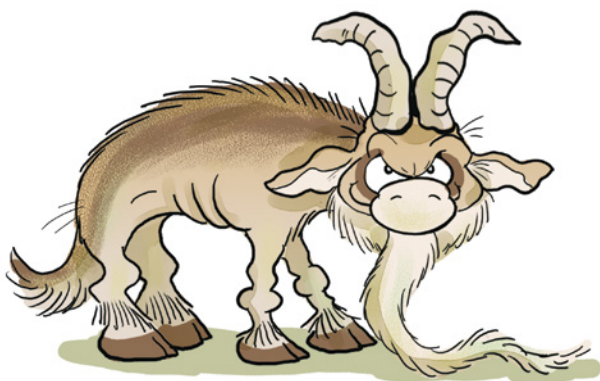
„Jé, podívej se, Aldo, podívej se, mamko, tolik vody. To je nádhera!“ křičí radostně malá losí holčička Poli. Nejdříve ťape na břehu, který se pozvolna svažuje do velkého jezera, poté neodolá a začne poskakovat ve vodě.

Losík Aldo je Polino dvojče. Oba z mamčinu vyprávění dávno vědí, že žijí u největší vodní nádrže široko daleko a ta se jmenuje Lipno.

„Ale jak krásně ta voda voní,“ přičichne k hladině Aldo a pomalu se dnes poprvé napije. „Mňam, ta je krásně čistá. No a teď bych si dal k snídani něco dobrého. Mám chuť na borůvky,“ zamlaská Aldo.

Společně odskotačí do lesa, aby se najedli. Nejvíc jim chutná listí a větvičky stromů a také kůra mladých stromků. Okusují vesele stromečky a jedním okem propátrávají zelené keřičky borůvčí.

„Kde jsou borůvky? Už nemůžu najít žádné borůvky,“ zlobí se Aldo. Moc by chtěl žvýkat další šťavnaté modré plody. Zdejší lesy jich bývaly v tuto část roku plné, ale od té doby, co se zde objevila parta zlého skřeta s kozlí podobou, stromy a s nimi i borůvky z lesa mizí.

Kozlík, jak mu losi říkají, je zlý trpaslík, který obchází lesy na Lipensku a osudově škodí zdejším stromům, zvířatům i lidem, kteří tu žijí. Je to hubený vyzáblý tvor, opravdu vypadá jako kozel s dlouhou, bůhvíciím olepenou bradkou, z křivé hlavy mu rostou rohy, je starý, nebo tak aspoň vypadá, a odpudivě smrdí. Doprovází ho skupina jemu podobných kozlích tvorů.

„Když přišli, tak se všichni přilepili na strom a vysáli z něj veškerou mizu, všechno živé. Za měsíc strom padl k zemi jako souška. Ta zelená, zdravá barva z našeho lesa mizí. Sice pomalu, ale mizí. Nejhorší je, že to pokračuje jako nějaká nákaza a postupně schnou i další stromy,“ vypráví maminka losím dětem. „Na křivých nožkách běhají po lese, najdou si zdravý smrk, začnou mu překusovat kořeny, a tak dlouho ho vysávají, až strom úplně uschne.“

Kozlové se objevili bez varování v létě loňského roku v lesích u Přední Výtoně, od té doby pokračují dále. Nikdo neví, kde se vzali ani jak se jich zbavit, jedno je ale jisté, způsobují veliké škody. Dokonce takové, že kam šlápnou, tam už neroste tráva, natož nějaké stromy.

POVÍDÁNÍ LOSÍ BABIČKY

Poli a Aldo se celé ráno koupou v Lipně, cákají se, potápějí a také plavou, i když dál od břehu se oba bojí, neumějí ještě tak dobře plavat jako maminka. Odpoledne si hrají v lese na schovávanou, pořád v ní vyhrává Poli. Aldo totiž neumí najít úkryt, ze kterého by mu nekoukaly parůžky. Baví je také losí vybíjená, jen je občas trochu bolí naražený zadeček.

„Lose, vstávej, kolik je hodin?!“ křičí vesele Aldo. „Tři losí, hurá,“ huláká nahlas Poli. Oba losíci jsou na vrcholu své dětské blaženosti, tato hra je totiž moc baví. Aldo udělá tři losí kroky, Poli ho v žertu zlehka nakopne do zadečku, Aldo je ale vítěz. Krok mají losi opravdu dlouhý.

„A teď si dáme závod,“ šfouchá Aldo Poli. Je nabuzený ze svého vítězství z předchozí hry. Poli nikdo nemusí k běhání přemlouvat, a už oba letí na své oblíbené trati. Tu mají vytyčenou mezi zdejší nejstarší borovicí a hraničním kamenem, který ukazuje, kudy tu vede státní hranice mezi Rakouskem a Českou republikou.

Oblíbená je také hra na třetího losa, při které si přehazují míč vyrobený ze suché trávy. Na tu ale dnes nedojde, protože jich je na hru málo. „Nechte mě, vy raubíři. Já musím udělat něco dobrého k večeři.“ Jejich mamka na ně teď nemá moc času a tatínka oba losíci nemají. Lépe řečeno, nemají ho teď doma.

„Náš tatínek odešel s ostatními losími samci hledat nový les, nový losí domov, kam by se všichni mohli odstěhovat,“ takhle to dětem vysvětlila jejich máma. Les, kde losíci žijí, postupně usychá. Nám lidem to může nebo nemusí vadit, ale zvířátkům to tu kvůli nedostatku dobrého jídla, jako jsou například větvičky, různé trávy, kůra a borůvky, přestává pomalu stačit.

„Za to můžou ti zlí kozlové,“ zlobí se při každé možné příležitosti maminka. „Nikdy nechodí sami, bývá jich šest. Jsou hubení, páchne jim z tlamy, smrdí jim nohy, nechávají za sebou něco jako bobky a vůbec, jsou cítit na sto metrů,“ vysvětluje svým užaslým mláďatům matka losice.

Kvůli kozlům se všichni losí samci rozhodli odejít směr Stožec, hledat nové zdroje potravy. Museli, nemohli si jen tak hrát. Tatínek si, předtím než odešel, s Poli i Aldem jinak vždy hrál moc rád, i když má v celém stádě ty nejdůležitější úkoly.

„Váš táta je vůdce celého stáda. Je to ten největší a nejzkušenější los. Moc si ho, děti, važte a buďte na něj hodné, závisí na něm nejen náš život, ale život všech ostatních,“ takhle nějak to dětem vždy vyprávěla maminka Ema. Děti ji stejně nikdy moc neposlouchaly, spíš zlobily, běhaly po lese nebo se chtěly cákat ve vodě lipenské přehradě.

Dnes už je ale večer, tatínek je pryč pátý den, děti celé odpoledne rošťáčily.

Je nejvyšší čas, aby šly losí děti spát, jsou utahané jako... No, jak mohou být utahané losí děti? Třeba jako kočka? Nebo jako pes? Asi jako los, ne?! Leží ve svém pelíšku, obě přikryté ducho. Tu ještě ráno maminka přicpala suchým kapradím a listy z jahodníku a borůvčí, z nichž předtím Poli a Aldo obrali všechny šťavnaté plody, moc jim chutnaly.

Maminka jim čte pohádku z knížky, na které jsou namalované velké modré borůvky. „To je Povídání losí babičky, to mají malí losíci nejradši,“ vysvětluje jim při večerním čtení mamka. Knížka se prý v rodině dědí z generace na generaci, a tak jsou všechny listy už pěkně osahané a zprohýbané, některé stránky mají potrhané rohy. To ale losím dětem nevadí, pohádky, které jim maminka z této knížky čte, se pořád poslouchají nejlépe ze všech.

Dnešní volba padne na část, která vypráví příběh z vedlejšího Vítkova hrádku, kde straší zakletý kněz. Losíci mají tuto pohádku moc rádi, i když se při jejím čtení oba trochu bojí, ale jen tak akorát. Poli a Aldo jsou malí a některé příběhy, které dokázalo napsat Lipensko, je děsí. Však se taky ještě ani nehnuli od mámy.

„Na Vítkově hrádku kdysi sloužil jeden mladý kněz. Nejdříve ho tu lidé měli rádi. Při mších měl vždy zajímavou řeč, kterou se trefil do nálad věřících, a dobrým slovem jim poskytl útěchu, byl hodný, pečoval o kostel a farnost pod jeho vedením jen kvetla,“ čte z knížky losice Ema. Pak se ale stalo něco, co nemělo. Nešťastně se do něj zamilovala mladá dívka z podhradí, a i když sám nechtěl, tak jí nakonec ublížil. Kvůli němu se utrápila, žila životem, za který se styděla, a nakonec se skokem z hradeb sama zabila.

Duše mladého kněze z toho byla zoufalá, nemohla odejít do světa duchů, a proto po staletí hledá odpuštění na tomto světě. V noci obchází Vítkův hrádek, kvílí, úpí, sténá, lká a vystraší i ty nejotřelejší, co sem dorazí.

„Aldo, bojíš se?“ ptá se Poli a vykukuje z pod peřiny. Bráška Aldo, který je ještě větší strašpytel než jeho o tři minuty mladší sestra, se hned zavrtá pod duchnu, a díky náročnému dni plnému her a také možná i kvůli tomu, že z duchny ucítí čerstvé borůvky a jahodí, okamžitě usíná. Také Poli se zavřely obě oči a v ten moment odjela v dětském oddělení vlakového rychlíku expresní rychlostí do stanice Hajánky.

Obě losátka usnula a zdá se jim stejný sen, ve kterém se společně vydávají na dalekou cestu. Už dlouho neviděli svého tatínka, oběma se moc stýská, proto se ho ve snu vydali hledat. Tomu se ale nemůžeme divit, vidíte, děti. Jak dlouho to doma vydržíte bez tatínka vy?

LOSI ZACHRAŇUJÍ ZAKLETÉHO KNĚZE

Oba poutníci jsou nyní na cestě. Čeká je dlouhá trasa celým Lipenskem, kde musejí překonat mnoho kilometrů a dostat se až do obce Stožec, kam tatínek odešel a dosud se odtamtud nevrátil. Čeká je cesta kolem lipenské přehrady, kterou několikrát překonají, na cestě potkají hodně zajímavých lidí, zvířat, přízraků i strašidel. Poznají neopakovatelnou přírodu a lesy, místní lidi i zvláštní tvory, kteří jim pomůžou nebo se jim budou chtít snažit ublížit. A hlavně... Pochopí, kde žijí, jací jsou a jestli se na sebe mohou spolehnout. Také poznají důvod, proč by si svého domova měli vážit. Nakonec se potkají se svým tátou, kterému pomůžou v boji se zlými kozly. Nebo ne? Byl a je to pouze sen?

Sotva Polí a Aldo vykouknou z lesa, na cestě hned u Přední Výtoně před sebou uvidí starobyklý rozbořený hrádek. Už se stmívá a obě mláďata, která nebyla zvyklá nikam chodit sama, tedy určitě ne dál, než jim dovolila maminka a vlastní pravidla hry na schovávanou, pomalu dostávají strach.

Najednou se jejich úzkost ještě znásobí. „Uáááááá, vuuuuuuuu, aúúúúúúúúúú,“ ozve se z ničeho nic z hrádku. Losíci před tím srdceryvným řevem vezmou nohy na ramena. „Co to bylo?“ křičí vyděšeně Aldo a peláší směrem k Loučovicím, až se za ním práší.

Poli si vzpomene na to, co jim maminka při čtení z Povídaní losí babičky vyprávěla. Na onu pověst o zoufalém strašidle, bývalém knězi, který celé roky obchází Vítkův hrádek. Kvůli tomu, že ho umírající dívka proklela jako původce svého trápení. Kněz se snažil na poklesek zapomenout a chtěl být dále dobrým služebníkem Božím. Nikdy se ale ze svého hříchu nevyzpovídal, o svém opovrženímhodném skutku mlčel. „Asi si myslel, že se na něj zapomene. Nikdy se ale na nic nezapomene. Boží mlýny melou pomalu, ale jistě. A všechno špatné se musí napravit,“ pokrčila vždy při vyprávění na dobrou noc rameny maminka.

„Aldo, já už to mám. Víím, jak mu pomůžeme,“ říká udýchaná Poli, která předtím pelášila tak, že jí od nohou odlétávaly kamínky a z pusy krátké modlitby. Nebo to byly spíš kletby? Poli ten recept na záchranu napadl dříve, už když jim maminka tenhle příběh před spaním vyprávěla, během tohoto náhlého úprku si na vše jen znovu vzpomněla.

„Stůj, ty strašidlo!“ co nejpřívětivěji promluví zvířátka na zakletého kněze, který oba dva pronásledoval podle svého zvyku za strašného klení, v potrhaném ornátu, a okolo sebe stříkal svěcenou vodu.

Když se oba losi zastavili, tak se sám vyděsil. Nikdy se mu nic takového nestalo, vždycky před ním všichni utekli, a najednou tu stojí dvě zvířata, která ani neumí pojmenovat, snad jen, že vypadají něco jako mezi jelenem a krávou. „Co jste zač a proč se mě nebojíte?! Vuááááááá!“ zařval už méně strašlivě, ale o to víc překvapeně začarovaný kněz.

„Proč ses nikdy za to, co jsi provedl, neomluvil? Proč nechodíš prosit za odpuštění na hrob dívky, která se kvůli tobě zabila?“ ptají se jednohlasně Poli a Aldo. „Maminka nám vždycky říkala, že můžeme udělat chybu, ale musíme si ji přiznat, omluvit se těm, kterým jsme ublížili, a hlavně se jí příště snažit vyvarovat,“ říkají obě losata jednohlasně.

Kněz bedlivě poslouchal a najednou se zastyděl. Vždyť ta dvě zvířecí mláďata mu správně radí, jak se zachovat, a vysvětlují, kde

kdysi udělal chybu. Tak moc byl zahleděný do svého kněžského poslání, že se snažil všechny své hříchy skrýt. Proč? Nač? Stejně jeho a její příběh všichni znali.

Nakonec jim navíc musel přiznat, že jeho milovaná, která se jmenovala Anežka, nemá ani hrob. „Tak jsem se za sebe a za to, co jsem jí provedl, styděl a nechtěl jsem, aby o tom lidé věděli, že jsem jí ani hrob nenechal udělat,“ svěřil se zlomený přízrak. Protože byla Anežka sirotek, nebylo nikoho, kdo by ji pohřbil.

Po moudrých losích radách se ale celá situace na Vítkově hrádku rázem mění. Nikdo nic neříká a všichni jsou vedeni jakousi neviditelnou nebeskou rukou, která se probudila a vodí je jako loutky na jevišti. Každý má svou úlohu.

I zakletý kněz najednou ví, co je správné, a společně s Poli a Aldem kráčí na zdejší hřbitov, aby Anežku pohřbil a její duše konečně našla klid. „My ti pomůžeme,“ usmívají se na bývalé strašidlo jeho noví kamarádi z říše zvířat. Oba losíci pomáhají svými čenichy, které připomínají malé chobůtky, koulet či strkat kameny na jedno místo, kde vznikne hrob, pomník na památku nešťastné Anežky. Protože mají všichni tři hodně sil, losíci jsou teprve na začátku své poutě a zakletý kněz pracuje s nadšeným výhledem k náhlému a nečekanému spasení své duše, je do soumraku práce hotova. „Děkuji vám, kamarádi, konečně jsem volný, svobodný!“

MRTVÍ TOMÁŠOVÉ

Někomu by se mohlo zdát, že naši losíci se s Vítkovým hrádkem rozloučí a odkvačí dále směrem na Stožec. Ale chyba lávky, ještě je tu čeká jedno velké dobrodružství.

Vítkův hrádek byl postavený na vrcholu, který se jmenuje Svatý Tomáš, od nepaměti je zde i veliký hřbitov. V den, kdy mají svátek Tomášové, tedy 7. března, se tu scházejí všichni zesnulí Tomášové nejen ze zdejšího hřbitova, ale i duchové všech Tomášů ze širokého okolí. A protože jsme v pohádce, bylo toho 7. března právě dnes! Začíná noc a na hřbitově se sbíhají kostlivci a duchové všech zdejších Tomášů, kteří zde za poslední staletí zemřeli.

„Hrůza. To je jako v hororu,“ ježí se Poli chlupy na hřbetě strachy. Oba losíci děsivou scénu z mejdanu umrlců sledují za velkým náhrobkem.

Samotný světec Tomáš vozí na hřbitov své jmenovce kočárem, který táhnou dva kozlové, z nozder jim vychází oheň, od kopyt odletují jiskry. Kostlivců tu je tolik, že se jich není možné dopočítat. „No, určitě jich je víc než sto,“ šeptá Poli Aldovi.

Společně s nimi jsou zde také tři kohouti – Kamil, Emil a Nemyl, kteří tu jsou od toho, aby čekali, než začne svítat. Pak zakokrháním ukončí tuhle děsivou akci.

Poli a Aldo už ale nechtějí čekat až do ranního rozbřesku, aby mohli v klidu odejít. Tma jim poskytne bezpečný úkryt, celé odpoledne a večer strávili s jedním přízrakem. „Už mám těch strašidel dost. Já chci rychle pryč,“ zašeptal potichu Aldo. Kdyby tak Aldo věděl, že než se na pouti za svým tátou dostane na konec, tak se mu ze všech strašidel a strašáků ještě pořádně zatočí hlava.

JAK CHTĚLI ČERTI UTOPI KLÁŠTER VE VYŠŠÍM BRODĚ

Losíci celí udýchaní běží lesem a korytem řeky, která se jmenuje Vltava, když tu najednou se před nimi objeví veliký klášter jako z pohádky. „V klášteře žijí lidé, kterým se říká mniši. Hodně pracují nebo se modlí. Pomocí svých modliteb mají vymyšlenou přímou linku do nebe, to je tam, kde je ráj. Znají cestu, jak se tam dostat,“ vysvětluje Poli Aldovi. „Tam, kde je ráj, je hodně borůvek, můžou se tam válet a celý den spát a k tomu polykat jednu borůvku za druhou. Neruší je ani žádní kozlové, ani maminka,“ přemýšlí Aldo o své představě nebe.

Ale jak je známo, všechno dobré láká jako magnet to zlé. Každý ráj má svoje peklo, které je často blíže, než si myslíme. Takže co čert nechtěl, před malými losíky se právě teď otevírá velké prostranství, jakési údolí, které je plné chlupatých a rohatých postav. „Tohle nejsou kozlové, to jsou přece čerti,“ zašeptal spíš překvapeně než vyděšeně Aldo. Čerti sem snášejí obrovské množství velikých šutrů a házou je vedle sebe, na sebe, přes sebe, zkrátka na hromadu. Vypadá to tady jako v nějakém kamenném moři. Šutry jsou většinou o něco větší než obě losí mládřata, proto se jich bojí a snaží se kamenům vyhýbat. Losíků si čerti kupodivu vůbec nevšímají, nenechávají se vyrušit ze své práce a pilně snášejí kameny.

Na nejvyšším kvádru stojí mladý, velmi inteligentně vypadající čert, který má pod nosem úzký knírek, na hlavě zelený klobouček a v kombinaci se zeleným sáčkem mu to ohromně sluší. „Podívej, jak ho všichni poslouchají,“ šfouchá Poli do Alda. Rohatý na kamenném soklu vydává rozkazy a říká čertům, kam mají svá břemena pokládat. Čerti nejsou nijak velcí, svaly na rukou a nohou jim ale jen hrají. S kameny si házou, jako by byly z polystyrenu.

Údolím jich tu běhá nebo poletuje více než stovka. „Máme pohotovost. V pekle zůstali jen ti, kteří udržují nutný provoz. Starají se o kotle, hlídají hořáky, nosí dřevo, ladí plamenomety,“ vysvětluje losíkům čert, který všechny řídí. Představí se jako Lucifer a je prý vládce pekel. „Takové akce nejsou běžné. V takovém množství můžeme z pekla jen jednou za rok,“ dodává. Letos prý jsou tady. „Několik let zpátky, asi sto nebo dvě stě, jsme byli u Lipan, pak na Bílé hoře, také u Chlumce nad Cidlinou,“ jmenuje Lucifer namátkou místa, kde čerti nejvíce řádili.

„Na druhé straně ve Vyšším Brodě stojí klášter. Mniši, kteří tam žijí, se neustále jen modlí, pracují. Fujtajbl, práce! Tfuj! Nedělají vůbec žádné zlo a jsou nebezpečně prospěšní svému okolí. Navíc je tam knihovna s miliony knih, které lákají ke zbytečnému přemýšlení a vzdělávání, bleblebleble,“ rozčilil se kníže pekel. „Takové věci se nám nelíbí, to nemůžeme dovolit. Klášter spláchneme,“ zadupal vztekle Lucifer a na závěr dodal to nejdůležitější. „Všechno musíme stihnout opravit dnes v noci, jestli se to nepodaří, tak půjde celý náš záměr do pekla, u všech rohatých!“ vztekle zavyl hlavní čert.

Vy se, děti, asi ptáte, jak je možné, že Lucifer, který stejně jako všichni ostatní pekelníci nevěří nikomu a ničemu, a je to navíc potvora, se tak klidně baví s našimi dvěma losíky. No nebýt Aldových rašicích parůžků na hlavě a možná i těch malých čertovských jiskřiček v očích, bylo by všecko jinak. Takhle k nim měl ale důvěru, jako by to byli také čerti.

Plán zatopit klášter měli čerti vymyšlený moc dobře. Však ne nadarmo se o něčem, co se nám za svou promyšlenost opravdu líbí, říká, že to bylo čertovsky chytré.

Na Vltavě chtěli ďáblové postavit hráz. Počítali s tím, že hluboké údolí za hrází se začne postupně plnit vodou, až bude vody dostatek, čerti hráz rychle rozboří a vodní příval nenechá v klášteře, který mniši dlouhé roky opravují a starají se o něj, kámen na kameni.

Málem by to všechno vyšlo, nebýt našich dvou malých hrdinů a hlavně kohouta Nemyla, který se k nim připojil ještě na hřbitově u Vítkova hrádku. Nemyl přiletěl do Vyššího Brodu s Poli a Aldem, na rozdíl od nich se ale čertů setsakramentsky bál. Moc dobře totiž věděl, co jsou zač. Často chodili tancovat na hřbitov ke Svatému Tomáši.

Všechno sledoval z úkrytu a hned ho napadlo, jak zabránit nejhoršímu. „Na ty bude taky platit slunce, jako na ty u nás na hřbitově,“ myslel si Nemyl správně. Vzepjal se na svých nožičkách, zakokrhál „kykyryký“ a vylákal spící sluníčko na oblohu dříve, než to mělo ono samotné v plánu. „Co se to tam u Vyššího Brodu děje? Proč na mě Nemyl tak zběsile a prosebně kokrhá?“ myslí si sluníčko.

Pekelníky popálily první sluneční paprsky, utekli zpátky dolů do pekla, a jejich temný plán tak přišel vniveč. Celé ty čertí manévry tu dnes připomíná jen rozsáhlé kamenné moře, které tu zbylo na úbočí obou vrchů. Nejvyššímu místu se říká Čertova kazatelna, odtud nezdařené dílo řídil samotný vládce pekla.

LOSÍCI SE DOZVÍDAJÍ, JAK JSOU VZÁCNÍ

Hned za Vyším Brodem potkávají naši dva malí cestovatelé Lipenskem mladého holohlavého pána s brejličkami na očích, který má ze setkání s oběma losíky velkou radost. „Jsem biolog. Život losů a jeho zkoumání je můj obor,“ vysvětluje.

Polí i Alda překvapuje, že toho o jejich životě i zvycích ví více než oni samotní. „A kolik má Aldo chlupů na zádech, nevíš?“ směje se Polí a Aldo ji nakopne.

„Řada lidí ani neví, že u nás na Lipně vy losi žijete. Je vás pořád méně. Nevíme, kam mizíte. My vědci se musíme snažit, aby vás i ti ostatní více chránili,“ říká mladý učenec. Polí a Aldo si nijak vzácní nepřipadají. Prostě se narodili a od té doby si hrají, nebo spíš zlobí. „S tímhle pánem je sice velká zábava, ale tatínka nám určitě nenajde!“ říká vesele losí holčička.

Sympatický biolog si oba fotí svým fotoaparátem, losíci mu pózují a předvádějí se.

„Podobenky použiji jako hlavní motiv při výrobě dopravních značek, které chci rozmístit po celém Lipensku. První bude stát zrovna tady,“ vysvětluje mladý vědec. „Co budeme dělat na dopravních značkách?“ myslí si losíci.

„Řidiči automobilů si musejí dávat pozor. Taková dopravní značka je upozorní na nebezpečí. Stojí v místech, kde se pasou krávy, jeleni, musí být i tam, kudy chodí losi. No a vás jsem potkal právě tady,“ zapáleně vysvětluje.

POLI A ALDO JEŠTĚ NEVIDĚLI KLOUZAČKU

Hned u Lipna nad Vltavou vidí velkou ceduli, na které je napsáno „Stezka v korunách stromů“ a „Království lesa“. Poli i Aldo civí na ceduli. „Přečti to!“ říká Poli Aldoovi. „A jak asi, ty chytrá?“ rozčertí se Aldo. Číst, psát ani počítat neumí ani jeden. Do školy nechodí, to ani náhodou, a pravděpodobně ani nikdy nebudou. No bodejť, vždyť to jsou losi! Ačkoliv, jsme v pohádce, a tam je přece možné všechno, ale aby četl los? No schválně, děti, chtěly byste, aby s vámi v lavici místo Marušky nebo Zdendy seděl los? S čím by vám mohl ve třídě asi pomoci? Mazat tabuli? Byly by jeho parohy dobrý věšák na bundy a kabáty? Nebo by losi opravdu mohli být dobří počtáři?

U cedule, které zvou na populární Stezku a do Království, si povídají dvě holčičky. „Ty, Majdo, včera jsme se tam byli podívat s mamkou a taťkou. To byla paráda! Takové klouzačky a houpačky jsem nikde neviděla. To nemají ani na pouti,“ rozkládá rukama malá holčička jménem Zdenička. „My jsme byli minulý týden na Stezce. Bála jsem se, ale nevěřila bys, jak daleko jsem dohlédla,“ usmívá se Majda a na Zdeniččině tabletu si prohlíží snímky vyfocených atrakcí, které jsou součástí Království lesa.

Poli a Aldo na sebe mrkli. Však si po těch nervácích se všemi těmi strašidly také potřebují trochu orazit. „Sice pospícháme, ale tohle musíme vidět. Já jsem na žádné klouzačce ani prolézačce ještě nikdy nebyl,“ povídá Aldo. Společně se posadili na lanovku, která je vyvezla až do Království lesa.

„Juchů, Aldo, my nemusíme chodit, už nás nebudou bolet nožičky,“ směje se Poli.

V Království lesa spolu řádili celý den. Ještě se podívali na stezku, která vede korunami stromů, oba se projeli na zdejší bobové dráze a pozdě odpoledne vyrazili směrem k Frymburku.